

Plaça de les Hortes

Des que vaig néixer, sempre he viscut a la plaça de les Hortes. Encara me'n recordo, dels estius en què jugava amb els meus amics durant tot el dia a futbol, beisbol, a fet i amagar o a qualsevol joc que se'ns passés pel cap.

Quan era encara més petit, jugava en la part del parc en què hi havia gronxadors, tobogans, una petita casa de fusta... Sempre estava jugant, mai parava; encara que em fes mal (com passava la majoria dels dies), continuava passant-m'ho bé.

Aquesta plaça ha estat, és i seguirà sent molt important per a mi perquè és un lloc on he viscut moltes coses, bones i dolentes, però totes han estat moments importants de la meva infància. Sempre he pensat que els arbres, la gent, les botigues i tota la resta perduraria, com a mínim, fins que me n'anés de casa; no voldria que res canviés.

Justament quan vaig complir tretze anys vaig assabentar-me que farien reformes, a la meva plaça, al lloc on sempre he jugat i he estat tan feliç. Al principi me'n vaig alegrar perquè el terra començava a estar una mica malament, els gronxadors, una mica rovellats i alguns arbres, malalts, però després, en veure com estaven traient-ho tot, em vaig posar trist.

Ara bé, quan penso en els nous nens que han nascut al veïnat (incloent-hi la meva cosina Ainhoa), em poso content perquè tindran una plaça millor i més nova. Tinc ganes que acabin ja les obres per poder gaudir-ne.

Xavi Gutiérrez Alés

Com seré? Com em modelaran? Continuaré sent la mateixa? Sóc la plaça de les Hortes i ara mateix estic en construcció, tota jo sencera cap per avall. M'han tret tots els meus vells amics... El terra que em cobria, l'han enretirat; els arbres que em feien ombra, els han tallat, i el parc on els nens jugaven, l'han desmuntat. Ara no tinc res, a part de ciment.

Tot i això, crec que aquestes reformes feien falta, perquè tot estava en bastant mal estat... Abans era una plaça amb el terra d'un color gris i vermell destenyit; tenia unes moreres que embrutaven el terra perquè les móres, quan queien, les aixafaven i em deixaven el terra llfiscós, i el parc infantil presentava ja certs desperfectes. Sempre hi havia nens jugant a pilota, gent asseguda als bancs i d'altres prenent alguna cosa en els bars... De tant en tant, s'hi fan festes, em posen un escenari prou gran i hi ha algú que comença a cantar; quan ballen, em fan pessigolles. Però el que no m'agrada d'aquestes festes és quan m'embruten i em deixen deixalles. Ara mateix només hi ha paletes reformant-me i alguna gent que mira el dia a dia dels meus canvis.

Vull saber ja quin serà el meu nou aspecte! Vull saber quin tipus d'arbres tindrà, de quin color serà el terra, si hi haurà un parc infantil, si els bancs seran còmodes i, sobretot, vull saber com seran els amics que m'acompanyaran alguns anys més!

Jordi Schröder Bosch

Paraules per a vuit espais

Avui, 15 de setembre del 2006, jo, una àvia de seixanta-tres anys, amb un marit, tres filles i cinc néts, mentre netejava la casa, com de costum, he trobat una de les coses de més valor per a mi: el meu diari de quan era petita.

He bufat sobre la tapa per treure'n la pols i, tot seguit, l'he obert amb molta delicadesa, ja que les pàgines tan sols s'aguantaven per un fil estarrufat i de color de socarrim.

Justament en el moment d'obrir-lo, he notat com si reculés en el temps fins que era una nena. Veia una imatge de quan era menuda i que sortia del col·legi, com cada dia, amb la cartera a la mà i amb una gran colla d'amics que es dirigien corrents al lloc de trobada, que era, ni més ni menys, l'actual plaça de les Hortes.

En aquella època, era tot camps on només habitaven els més humils, ja que, en tenir el riu tant a prop, sempre que abundaven les precipitacions, el cabal pujava i inundava tots els terrenys; així que els pagesos havien de tenir sempre controlat el temporal per no perdre tota la collita, cosa que els suposava molt esforç.

Els nens sempre hi jugàvem, encara que sovint sortia el pagès i ens feia quatre crits perquè marxéssim.

Tot i així sempre hi tornàvem.

Però amb el temps tot va anar canviant... Quan van néixer les meves filles, sempre que les portava al parc, anava veient diferències en aquells antics camps on havia passat tantes hores jugant i divertint-me, i en què, a poc a poc, començaven a construir habitatges i anava apareixent una plaça.

Uns anys després, van néixer els meus cinc néts i, en aquell moment, els antics conreus, i la vella plaça van passar a ser una zona urbanitzada envoltada d'habitatges i amb un gran parc amb gronxadors i

tobogans on la canalla es divertia tot rient, corrent, pujant, baixant i jugant.

Però els anys han anat passant i ara sóc aquí, al menjador de casa, amb el diari obert i unes llàgrimes d'alegria als ulls després d'haver recordat aquells bells moments que vaig tenir l'oportunitat de gaudir. Només espero que totes les generacions properes puguin pensar el mateix quan es trobin en aquesta situació i vagin veient l'evolució d'aquest meravellós espai que mai para de bategar.

Júlia Corominas Font

Tot està descontrolat. Les obres l'estan renovant. Aquells paletes que es lleven a les set del matí per estar a punt a les vuit i millorar una plaça –la de les Hortes–, amb aquelles armilles de color verd grogós llampant, amb aquell esforç que fan per reformar-la, i amb la gota de suor que els cau d'una banda de la cara, tot i que ara, per culpa del fred, costa més que regalimi...

Els nens i nenes amb les motxilles es dirigeixen cap a l'escola. Pares i mares els agafen de la maneta. Cotxes i més cotxes que també es dirigeixen cap als col·legis. I tots, amb aquesta cara de fred que se'ns queda enganxada i no pot sortir.

El soroll de les màquines, que no fan més que molestar, fa despertar, empipada, l'àvia del pis del costat, que intenta fer-les callar. I aquella pols tan empipadora que deixen anar aquelles màquines que carreguen i descarreguen sorra i més sorra, o les rajoles

que han hagut de treure, que fan que aquell noi jove de setze anys asmàtic s'ofegui mínimament i, espantat, tregui el Ventolín. Les tanques de plàstic de color groc diuen que no es pot passar i destorben perquè tallen el recorregut de diversa gent.

Han tret els arbres, tan macos, que donaven un punt de naturalitat a la plaça i al parc, on tots els nens i nenes de les escoles, a les cinc de la tarda, anaven a jugar i a fer noves amistats.

Tot plegat fa pena, perquè ara, mentre fan obres, els nois i noies no van al parc i la plaça està molt solitària, només habitada per paletes. Fa pena que ningú es fixi en la seva bellesa (la d'abans) i que, de tant en tant, algú es fixi, només, en les obres.

Esperem, però, que aquells homes tan ben plantats que la treballen amb tot el seu esforç la deixin molt més maca i que tot torni a normalitzar-se amb l'àvia del pis del costat llevant-se de bon humor, els nens tornant a fer amistats i jugant després de l'escola, el noi jove caminant per allà tranquil·lament sense el Ventolín...

Tot plegat, crec que aquesta petita part de la ciutat, quan ja s'hagi reconstruït, tornarà a somriure.

Joana Casanova Valls

La plaça de les Hortes... jo la definiria com un indret excel·lent, gran, meravellosa, però si hagués de triar un adjectiu seria màgica. Bé, doncs aquí comença el meu text:

Aquesta plaça tan extraordinària, caracteritzada pels somriures dels nens quan juguen a pilota, a fet i amagar, a tirar-se pel tobogan o simplement a jugar amb la sorra, m'encanta. A mi m'agrada molt passar-hi, de fet hi passo cada dia per anar a l'escola i no me'n canso mai. Però ara aquesta il·lusió de la mainada que juga al parc cada dia després de l'escola, dels que hi passen i s'alegren el dia, dels que només seuen i descansen... s'ha esvaït perquè hi estan fent obres i no s'hi pot jugar a pilota ni a res més.

Tots els nois i noies estan desitjant que els paletes acabin ja la plaça i poder gaudir-ne un altre cop. Era fantàstica, però es podia millorar. Ara espero que sigui igual de magnífica que abans o més.

Em fa l'efecte que, quan hi acabin les obres, tornaran a regnar els somriures a la plaça de les Hortes.

Guillem Pocurull Blanchart